

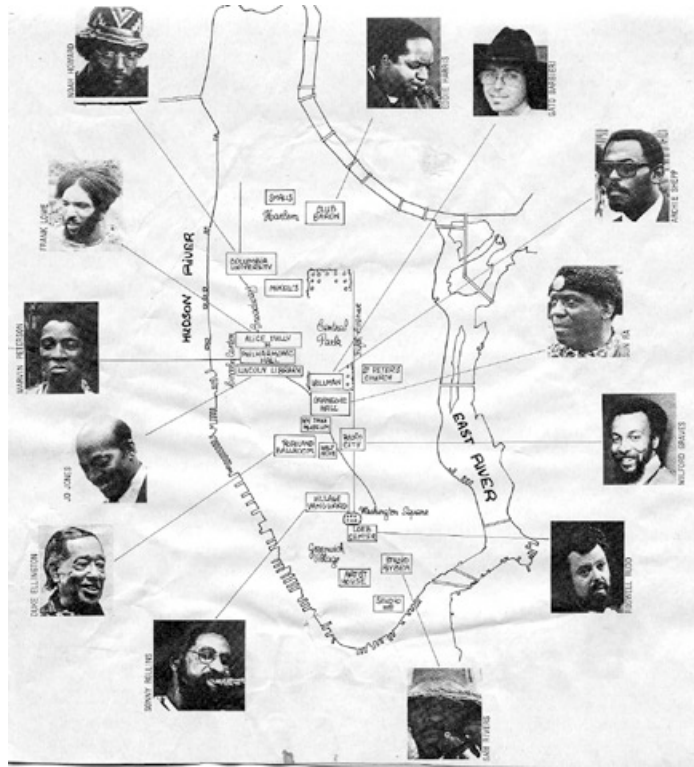

**“ZOALS ZE IN DE
FILMS DOEN”**

Een legendarische en quasi onvindbare freejazz-plaat ligt terug in de winkel en dat moet gevierd worden, dachten we zo. We spraken af met Noah Howard, het feestvarken van dienst in de lobby van een hotel in Brussel.

Woorden: **Davy Dedecker**

We bestellen iets en beginnen aan het interview. Na 20 minuten is er nog geen drank te bespeuren waarop Howard de ober gaat halen. De man komt zich 10 seconden later uitgebreid, bijna aandoenlijk excuseren. “Wat een geluk dat jij een hemd en das draagt, bij mij zou hij niet komen”, merk ik op. “Da’s waar”, zegt Howard. “Je moet je gewoon aankleden zoals ze dat in de films doen. Miles Davis zei me ooit: “Als je wil weten hoe de blanke man denkt, moet je gewoon naar de film gaan”. 3 minuten en 1 one-liner later valt mijn mond open. Tijd voor een interview over de legende, zijn Black Ark en zijn leven in België.

Je bent opgegroeid in New Orleans. An sich is dat al een mooie voedingsbodem om met muziek te beginnen, maar wat precies heeft je geïnspireerd om met muziek te beginnen?

Zoals je ook kan lezen op m’n website heb ik een groot deel van mijn jeugd doorgebracht in een baptistenkerk. Daar kon ik niet anders dan meegesleurd worden in de gospel. De harmonie en de power van die muziek zal een eeuwige invloed op me hebben. Ik zong een tijdje in een koor en begon daarna trompet te spelen. Nu, trompet is niet bepaald mijn favoriete instrument. Je hebt maar drie pistons en je moet veel te hard blazen. Ik heb veel bewondering voor mensen als Miles Davis en Dizzy Gillespie die het wél deden, maar ik heb me in saxofoon verdiept nadien. Jazz was sowieso altijd dominant in New Orleans aanwezig. Er zat gospel in die muziek, en ook veel latinoïnvloeden. Je had de muziek van Fats Domino,

Ray Charles, Louis Armstrong enzovoort. Als je in New Orleans woonde werd je quasi onmiddellijk in die muziek gegooid. Zolang de rode draad in de muziek maar gospel en blues was, dan ging ik ervoor.

Hoe ben je voor de eerste keer in aanraking gekomen met freejazz en vrije improvisatie?

Mijn eerste aanvaring met Free Music moet in 1956 geweest zijn, toen ik naar Duke Ellington ging kijken in Newport (uitgebracht als een van de meest essentiële Ellington live-lp’s, nvdr). Tijdens *Diminuendo and Crescendo in blue* speelde Paul Gonsalves een legendarische 27-chorus solo. Vandaag is dat misschien niet dé grote vernieuwing, maar we spreken hier van het pre-Coltrane tijdperk. Later ging ik dan in het Sun Ra Arkestra gaan spelen, wat toentertijd ook een logische keuze was. Als jazzmuzikant raakte je bijna nooit in de grote bigbands als die van Count Basie of Duke Ellington. Het was een fantastische tijd. Op het ene moment waren we pure ragtime aan het spelen, 3 seconden later konden we al in de ruimte zitten. Het was magisch om met Sun Ra te mogen werken.

In 1966 verschijnt dan plots, op het grote ESP-label, je eerste plaat met eigen quartet. Hoe is dat gekomen?

Ik was op dat moment heel goed bevriend met Albert Ayler die toen de grote naam op ESP was. Hij had over me gesproken met Bernard (Stollman, nvdr). Hij zei letterlijk tegen Bernard: “Je moet die gast uitbrengen!”. Dus wij hadden op vraag van Bernard een soort repetitiedemo opgenomen. Toen we de tape lieten horen vroeg

hij plots: "Wanneer kunnen jullie opnemen?". Dat was een zaterdag. Ik was niet zeker of ik hem wel juist verstaan had, maar voor ik iets kon zeggen vroeg hij: "Kunnen jullie komende maandag om 10 uur 's morgens in de studio zijn?". We hadden op dat moment gelukkig al een band, maar hadden nog niet veel samengespeeld. Maar op de een of andere manier zijn we erin geslaagd om die plaat alsnog op te nemen.

Een andere essentiële Noah Howardplaat is ongetwijfeld "The Black Ark" die momenteel opnieuw uitgebracht wordt via Bo'weavil records. Het is vreemd dat quasi 90% van je werk beschikbaar is via ESP of via je eigen Altsax Records. Hoe komt het dat een legendarische plaat als The Black Ark zolang in de obscuriteit verdwenen is? En hoe ben je bij Bo'weavil terecht gekomen?

Die plaat is destijds op Polydor uitgekomen. Zij vonden het echter niet de moeite om ze opnieuw uit te brengen. Op een bepaald moment liep ik rond in Japan en ik zag onze plaat plots liggen. Ze was uitgebracht op een label waar ik nog nooit van gehoord had. Na een tijdje had je dan het internet en zo ontdekte ik dat de prijzen voor de originele plaat én voor de bootleg enorm hoog lagen. Ik zat al even met de idee om de plaat opnieuw uit te brengen via Altsax. Begin dit jaar moest ik optreden in de Spitz club in Londen met Peter Evans, Chris Corsano en John Edwards. Daar zag ik de man van Bo'weavil die me quasi direct vroeg om The Black Ark opnieuw uit te brengen. Ik vind het vooral super dat hij voor zowel een cd- als een vinylversie wilde gaan. Het gekke is dat die plaat nog maar net uit is, maar op cd weer bijna helemaal uitverkocht is.

Ook voor Arthur Doyle betekende deze plaat heel veel aangezien dit zijn eerste opname als muzikant was. Hoe kwam je bij hem terecht?

Dit kan misschien wat vreemd klinken, maar de bedoeling was initieel om met Pharoah Sanders te werken op The Black Ark. Pharoah was op dat moment niet beschikbaar omdat hij een platendeal had. Arthur Doyle was toen net bezig. Hij komt uit de generatie die zowat op ons gevolgd is. Ik leerde hem kennen dankzij Sunny Murray, met wie hij op dat moment vaak speelde. Toen ik hem de eerste keer hoorde, dacht ik "Dit is gewoon dé nieuwe Pharoah". Hij was ook iemand die gewoon zijn ding deed, zonder enige vorm van compromis. Arthur Doyle was toen dan ook de meest logische keuze voor de plaat. Een beetje zoals Mingus vrij toevallig Eric Dolphy ontdekte.

Doyle was toen nog een nieuwe naam. Mohamed Ali kunnen we aanzien als je vaste drummer op veel platen. Ook Juma Sultan kennen we via zijn werk met Jimi Hendrix. Op The Black Ark vinden we nog een aantal minder bekende namen terug zoals Earl Cross en Leslie Waldron. Achteraf nog iets van hen gehoord? Is het een bewuste keuze om met nieuwere muzikanten te spelen?

Het grappige is dat heel veel mensen zo freaked out zijn als het op Juma Sultan aankomt. De kerel speelde inderdaad bij Hendrix, maar hing ook heel vaak bij ons rond. Er werd toen vaak gejamd en voor mij was het dan ook normaal om Juma tussen twee tours te vragen om op The Black Ark mee te spelen. Earl Cross was een heel begeesterde trompettist die ook nog speelde met Archie Shepp en Rashied Ali quintet. Hij was een enorm talent en zeker een van de belangrijkste drijfveren op The Black Ark. Hij is jammer genoeg vrij snel overleden. Leslie Waldron is dan weer een ander verhaal. Ook hij was een nieuwkomer, maar had toen al een enorm talent. Kort na de plaat heeft niemand ooit nog van hem gehoord. Hij is plots verdwenen en we weten nog altijd niet waar hij is.

Net zoals dit het geval is bij het merendeel van mijn werk, zijn er inderdaad een heleboel namen die op dat moment quasi onbekend waren. Maar uiteindelijk is dat geen alleenstaand feit. Charles Mingus werkte ook vaak met minder bekende muzikanten. Het was Mingus die me duidelijk maakte dat jonge muzikanten minder geblokkeerd zijn in hun eigen stijl en makkelijker composities konden interpreteren. Ik begin met zo'n jonge kids dan meestal als een gek te repeteren. Eens ze er klaar voor zijn neem ik de partituren weg en hops ... het resultaat is hopelijk een goede freejazzplaat. Meestal werkt die chemie wel. The Black Ark was een van die

monsteralbums waar alles gewoon perfect zat.

Ook interessant was je samenwerking op Uhuru Na Umoja met Frank Wright. Daar speelde je met Art Taylor op drums. Was dit de enige freejazzplaat die hij ooit opgenomen heeft? Hoe zijn jullie daar toe gekomen?

Dat was echt leuk om te doen. We verbleven toen allemaal in Parijs. Ik en Frank Wright werden uitgenodigd door de mensen van BYG om een festival te spelen en twee platen op te nemen. Het plan was dat eerst Frank twee platen zou opnemen, en dat er daarna één onder mijn naam zou uitkomen. Maar Frank werd nooit betaald, met als logisch gevolg dat ik nooit iets uitgebracht heb op dat label. Tenzij dan die *Uhuru Na Umoja*, een plaat die we met Art Taylor deden. Art had toen een klein drumstelletje staan waarop we altijd repeteerden. Ik zei tegen hem: "Ok, ik moet morgen naar de studio, ga je mee? We repeteren vijf uurtjes, vragen of ze de machines willen opzetten en beginnen op te nemen". Hij zag dat wel zitten. Ik schreef de muziek uit en we begonnen eraan. Er staat op de plaat dat het een Frank Wrightplaat is, maar eigenlijk waren het mijn songs. Maar inderdaad, het is zowat de enige freejazzplaat die Art ooit opgenomen heeft. In Parijs waren we eigenlijk blij dat we elkaar hadden. Zelfs Kenny Clarke heeft nog opgenomen met ons.

Na deze opsomming van anekdotes, tours etc ... is het niet verwonderlijk dat ik me afvraag hoe het komt dat je al zo lang in Brussel woont en hoe je in het orkest van Paul Ambach (boogie boy) terecht gekomen bent?

Op een bepaald moment had ik een overkill aan tours die op me afkwamen. Nadat ik die afgewerkt had ben ik een tijdje in Afrika gaan wonen. Gewoon, in alle rust en kalmte, deed ik daar wat safari's, enzo. Ik leerde er een vrouw kennen die in België woonde, en voilà... 25 jaar later zit ik hier nog steeds. Het moet Paul Ambach ter ore zijn gekomen dat ik hier verbleef en hij belde me op om te vragen of ik in zijn band wilde spelen. Ik had op dat moment niet echt iets te doen dus deed ik dat maar! Paul heeft een neus voor goede muzikanten en de band die achter hem staat is quasi altijd steengoed. Hijzelf is ondanks zijn leeftijd nog altijd een beest van een frontman. Telkens als hij zijn micro in het rond zwiert, vragen we ons af op wie die zal vallen.

Noah Howard zwiert geen microfoons in het rond, maar staat wel op 30 november op het Pauzefestival met zijn quartet, bestaande uit: hemzelf (altsax), Cayler Duncan (drums), Bobby Few (piano) en Harry Swift (bass).
